

[Ministeren for offentlige arbejder]

Så kastede fru Anne Grete Holmsgård sig – ganske vist kort, men alligevel ganske råt – over en betragtning om CD og pensionsbeskatningen. Jeg tror næppe, at formanden vil tillade mig under det punkt, vi har på dagsordenen, at redegøre for CDs stilling til forskellig tid til dette emne, men jeg vil da godt komme med et citat af en person, som måske ikke er fru Anne Grete Holmsgård inderlig ligegyldig. Han hedder Jan Myrdal, og han har, citeret efter hukommelsen, sagt følgende:

»Man må bestandig ændre sit forhold til den virkelighed, der omgiver én, eftersom virkeligheden omkring én bestandig skifter. Altså, man ændrer en mening for at bevare et standpunkt.«

Så kan fru Anne Grete Holmsgård tygge lidt på den, og så er jeg villig til at diskutere pensionsbeskatningen, når den ellers er på dagsordenen.

Så vil jeg sige til hr. Bilgrav-Nielsen, at det var ham selv, der bragte det, han kaldte stemmeaftalen med regeringen, på bane i debatten her, og jeg har ikke sagt, at man er løbet fra nogen aftale, men jeg har sagt, at man må gå ud fra, at den stemmeafgivning, der har fundet sted, er både ment og bindende. Jeg ved da godt, at der er noget, der hedder stemmeforklaringer, og at man også skal se efter, hvad der er blevet sagt, men jeg har alligevel lov til at mene, at den afstemning, som det radikale venstre foretog i december, også må have gyldighed over for dette. Det hindrer ikke, at vi kan samarbejde om at finde yderligere midler på den ene eller den anden måde til et formål, som vi mener inden for denne finanslovperiode trænger sig på, men jeg mener ikke, man bare kan sige, at det, vi stemte for dengang, mente vi sådan set slet ikke.

Så spørger hr. Bilgrav-Nielsen – og det gør også hr. Erling Jensen – hvor længe det vil vare. Jeg synes, jeg har angivet det så nøjagtigt, som det i dette øjeblik kan angives. Jeg har sagt, at jeg mener ikke, at regeringen bør træffe en beslutning, og at folketinget bør lægge sig fast på en beslutning, inden debatten om redegørelsen vedrørende øst-vest-forbindelserne har fundet sted. Jeg skal så ikke sige, at det skal være dagen efter. Jeg skal heller ikke sige, hvordan det skal falde ud. Jeg har jo redegjort for, at jeg selv er interesseret i sagen, og at regeringen har arbejdet

overordentlig grundigt med dette spørgsmål allerede i nogle måneder. Og det, at man har gjort det, synes jeg egentlig ikke behøver at udlægges som gustent overlæg.

Så skal jeg sige til hr. Erenbjerg – og der vil også være indeholdt et delsvær til hr. Erling Jensen i dette – at hr. Erenbjerg fremstillede det her, som om vi kunne spare 150 mill. kr. ved at bygge de to færger: 900 mill. kr. sparet i dagpenge og færger og færgelejer til 750 mill. kr., resultat: et plus for statskassen på 150 mill. kr. Se, hvis man kunne fikse det på den måde, så forstår jeg ikke, hvordan vi i den socialdemokratiske regeringstid er kommet ind i sådanne arbejdsløshedstal og i sådanne gigantiske udbetalinger af dagpenge, som vi er, hvis det var så let, som hr. Erenbjerg her fremstillede det. Det har simpelt hen ikke noget med virkeligheden at gøre.

Jeg tror, det er 2¼ år siden, daværende statsminister Anker Jørgensen sagde: vi må jo kunne få sat noget i gang for disse dagpenge, og der blev applauderet fra mange sider. Nu var det noget, vi var mange der havde sagt i mange år. Det spændende ved det var, at nu var det statsministeren, der sagde det, og han satte sin arbejdsminister i gang med at lave en redegørelse, som var til debat her i folketinget 3 måneder efter. Bragte det arbejdsløshedstallene ned? Bragte det sparede dagpenge? Det skorter jo ikke på projekter, dem kan vi alle sammen finde. Hvis det bare var om at sætte noget i gang, så lad os da bruge 1 mia kr. på kystsikring, og lad os bruge et antal milliarder på en Storbæltsbro osv. osv. Hvis det redder statsregnskabet, hvis det er så nemt, som hr. Erenbjerg forestillede sig, ville den medicin nok have været benyttet af også socialdemokratiske finans-, økonomi- og arbejdsministre. Det er ikke tilfældigt, at den ikke er blevet det.

Jeg synes ikke, det er rimeligt, og jeg skal her henvise til det, jeg har sagt til hr. Erenbjerg, nu når hr. Erling Jensen spørger, om jeg da hellere vil lukke et værft. Det er ikke en rimelig måde at fremstille det på. Adskillige, inklusive hr. Erling Jensen, har sagt: det redder ikke et værft. Om den frist, det giver et af disse værfter, overhovedet er noget værd for det værft, er der ingen, der tør udtale sig om. Om man overhovedet på dette værft er interesseret i at byde på sådan en